

Arrest

**nr. 66 847 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 23 juni 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 24 juni 2010 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde tevens op 24 juni 2010, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker reeds op 4 februari 2010 in Litouwen werd aangetroffen.

1.2. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker minderjarig was werd hem op 9 september 2010 een voogd toegewezen.

1.3. Bij brief van 20 september 2010 stelden de Litouwse autoriteiten, in antwoord op een verzoek tot inlichtingen van de Belgische autoriteiten, dat verzoeker op 4 februari 2010 een asielaanvraag indiende in Litouwen en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 1 maart 2011, gelet op artikel 16.1.c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Litouwse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.5. Bij brief van 15 maart 2011 willigden de Litouwse autoriteiten het terugnameverzoek in op grond van artikel 9.1 van de verordening 343/2003/EG.

1.6. Op 5 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Deze beslissingen werden dezelfde dag aan de voogd van verzoeker ter kennis gebracht.

De beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [F. H.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 23.06.2010 is aangekomen in België. Eén dag later, op 24.06.2010 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “Kabul” op 21.09.1993. Aangezien betrokkene op het moment van zijn asielaanvraag d.d. 24.06.2010 volgens de bij zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 09.09.2010 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd. De DVZ werd hier op 10.09.2010 per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 24.06.2010 blijkt dat betrokkene in Litouwen asiel heeft aangevraagd en de Litouwse autoriteiten hebben op datum van 15.03.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 05.05.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel aanvraag in Litouwen.

Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Afghanistan vertrok per bestelwagen en dat hij tot in Litouwen vijf bestelwagens gebruikte. Welke landen hij passeerde weet betrokkene niet enkel dat hij 12 tot 14 dagen onderweg was. Op 30.12.2009 vroeg betrokkene in Litouwen het statuut van vluchteling aan en hij zou tot midden 2010 in Litouwen verbleven hebben. Betrokkene stelde dat hij in Litouwen een tijdelijke verblijfsvergunning van één jaar ontving. Betrokkene zou Litouwen uiteindelijk verlaten hebben richting Polen en zo via Duitsland en Nederland naar België gereisd zijn met een Tsjetsjeen die hij hiervoor 300 euro betaalde.

Op 23.06.2010 zou betrokkene in België zijn aangekomen waar hij op 24.06.2010 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van het Eurodacverslag van 24.06.2010 en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 01.03.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Litouwse autoriteiten verstuurd. De Litouwse autoriteiten lieten op 15.03.2011 weten het verzoek tot terugname voor betrokkene in te willigen op basis van art. 9.1 van de

Dublin-II-Verordening. De Litouwse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in het bezit is van een geldig verblijfsvergunning afgegeven door de Litouwse autoriteiten.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Litouwen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Litouwen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Litouwen dan in België zou genieten. Litouwen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van Litouwen worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Litouwen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Litouwen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Litouwen hem zonder meer zal repatriëren na zijn aankomst in Litouwen in het kader van zijn asielaanvraag, en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM, zeker aangezien betrokkene in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning voor Litouwen.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen (DVZ, vraag 19) verklaarde betrokkene dat hij niet langer in Litouwen wilde blijven omdat hij er toen hij er aankwam opgepakt werd en overgeplaatst werd naar de gevangenis van Pabradi (Pabrade). Betrokkene stelt dat hij bij de rechtbank verklaarde dat hij slechts 17 jaar oud was maar dat hij toch anderhalve maand zou zijn opgesloten geweest en dat hij de enige minderjarige geweest zou zijn tussen allerlei criminelen en nationaliteiten. Betrokkene stelde verder dat ze bewaakt werden door gewapende cipiers en dat agenten van de speciale eenheid de cellen binnenvielen en iedereen sloegen en dat hij een gebroken vinger opliep aan zijn rechterhand ten gevolge zou een gewelddadige inval. Betrokkene stelt dat hij toen hij werd vrijgelaten uit de gevangenis informeerde over verschillende Europese landen en dat hij op zoek wilde naar het land dat asielzoekers het beste behandelde. Betrokkene stelt dat vluchtelingen hier mogen studeren en dat de mensenrechten in België gerespecteerd worden en dat hij daarom naar België wilde komen (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaringen waarom hij specifiek in België asiel wilde aanvragen dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen enkel concreet bewijs aanbrengt van de feiten die in Litouwen zouden hebben plaatsgevonden. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen aangezien de feiten die in Pabrade zouden hebben plaatsgevonden de aanleiding blijken te zijn om niet in Litouwen te willen blijven. Er kan indien men dergelijke feiten inroept op zijn minst verwacht worden dat men hiervan een begin van bewijs van levert, hetgeen hier niet het geval. Dat betrokkenes jonge leeftijd een rol zou spelen in het niet kunnen aanbrengen van enig begin van bewijs van de ingeroepen feiten die zich in Pabrade zouden hebben afgespeeld, is bovendien niet aannemelijk. Zeker niet gezien de vaststelling dat deze leeftijd geen probleem vormde voor betrokkene om zich na zijn vrijlating beginnen te informeren over verschillende Europese landen om daaruit het land te selecteren dat volgens hem de asielzoekers het beste behandelde (DVZ, vraag 19). Dat deze leeftijd blijkbaar geen probleem vormde om informatie te bekomen over andere Europese landen en daar naar betrokkenes mening het beste land uit te selecteren maar wel een probleem zou opleveren om een begin van bewijs van de feiten die hij in Pabrade zou hebben meegemaakt, aan te brengen is, op zijn minst merkwaardig te noemen. De loutere verklaringen van betrokkene over de feiten tijdens zijn verblijf in Pabrade, zonder hier concrete bewijzen van aan te brengen zijn dan ook niet voldoende om aan te tonen dat betrokkene in Litouwen een risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. Betrokkene moet immers concreet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM bij een terugkeer naar Litouwen.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij op 12.05.2011 een afspraak met een arts heeft omdat hij pijn in zijn borst heeft en vreest dat er iets mis is met zijn hart. Betrokkene verklaarde verder dat hij sinds een maand of twee, drie lijdt aan slapeloosheid en daardoor niet goed meer kan studeren en dat hij sinds hij Afghanistan verliet ongeveer 12 kilo minder weegt. Betrokkene verklaarde verder dat de dokter een bloedonderzoek gedaan heeft maar dat alles in orde was (DVZ, vraag 20). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er in het administratief geen medische attesten aanwezig zijn die deze verklaringen staven. De verklaring van betrokkene dat hij een afspraak heeft met een arts op 12.05.2011 omdat hij vreest dat er iets mis is met zijn hart, bewijst bovendien niet dat er effectief iets mis is met zijn hart. Bovendien verklaarde betrokkene zelf dat uit de resultaten van een bloedonderzoek bleek dat alles in orde was (DVZ, vraag 20).

Met betrekking tot deze ingeroepen medische verklaringen dient tot slot te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze medische verklaringen doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Litouwen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging zou kunnen rekenen in Litouwen indien dit noodzakelijk zou zijn. Bovendien wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 6, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Litouwen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 6 en art. 9.1 van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde autoriteiten van Litouwen.

Een terugkeer naar Litouwen kan door onze diensten worden georganiseerd. De autoriteiten van Litouwen zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Litouwen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

Het bevel tot terugbrenging is gemotiveerd als volgt:

“Afgelaten in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt aan

Mijnheer [R. J.]

[...]

van nationaliteit: BELG

[...]

bevel gegeven

de persoon die verklaart te heten [F. H.]

[...]

van nationaliteit te zijn: Afghanistan,

[...]

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, eerste lid, 1° wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de autoriteiten van het Litouwen verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van

betrokkene op basis van art 9.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aangezien zij op 15.03.2011 het verzoek tot terugname inwilligden zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater voor betrokkene die op 05.05.2011 aan zijn voogd, mijnheer [R. J.], werd betekend.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend. Er kan dan ook geen gevolg worden gegeven aan zijn vraag om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat het niet ter discussie staat dat verzoeker een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is. Overeenkomstig artikel 9, § 1 van Titel XIII - Hoofdstuk VI : Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zoals opgenomen in artikel 479 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 is de voogd van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling ermee belast zijn pupil te vertegenwoordigen in het kader van alle rechtshandelingen, van de procedures bedoeld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede van alle andere bestuurlijke of gerechtelijke procedures. Uit voormelde bepaling blijkt dat de niet-begeleide minderjarige vreemdeling enkel een asielaanvraag kan instellen zonder door zijn voogd te worden vertegenwoordigd. Wat de beslissingen betreft die in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden genomen komt het aan de voogd toe in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger om, na overleg met de minderjarige, te beslissen of al dan niet beroep moet worden ingesteld en om de voorziene rechtsmiddelen aan te wenden (cf. ook amendement bij ontwerp van Programmawet (I), *Parl.St.* Kamer 2002-03, nr. 2140/015, 27). Een niet-begeleide minderjarige is dan ook onbekwaam om in persona een beroep tot nietigverklaring tegen beslissingen die in toepassing van de Vreemdelingenwet werden genomen bij de Raad in te dienen.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK